

De dag waarop

Ik hoor de vrolijke ringtone van mijn mobiel.

‘Liefje, neem jij maar op!’, roep ik.

Mijn dochter, Essie, pakt mijn telefoon. Haar ogen worden groot. In het scherm staat ‘Sinterklaas’.

Met een foto erbij.

‘Mama! Het is Sinterklaas!’

Ik doe alsof het heel normaal is dat ik zijn nummer in mijn telefoon heb.

‘Ja, die wil waarschijnlijk even checken of je lief bent geweest. Wat zal ik doen? Opnemen of doen alsof we er niet zijn?’

Tring...

Essie kijkt van mijn telefoon naar mij en weer terug.

‘Neem dan op! Anders gaat hij naar voicemail.

Laat maar, ik doe het wel’, zeg ik.

Ik neem op en zet de telefoon op speaker.

‘Hallo?’

‘Hallo, met Sinterklaas.’

Een zware stem. Hij klinkt als een oude man.

Krakerig. Een beetje deftig.

‘Sinterklaas? Wat leuk dat u ons belt’, zeg ik.

‘Hebben wij even mazzel. U heeft het zeker heel druk nu. Nog maar anderhalve week en u bent jarig.’

Essies mond zakt een beetje open. Ik kan er niets aan doen. Gewoon keihard liegen tegen je eigen kind, en daar intens van genieten.

‘Spreek ik met Essie? Wat klink je al oud’, zegt Sinterklaas.

‘Nee, u spreekt met haar moeder. Maar Essie is hier ook.’

Essie schudt hard haar hoofd. Ik kan haar hartje bijna horen bonzen.

‘Mag ik haar even spreken?’, vraagt Sinterklaas.

‘Ja, zeker. Hij staat op speaker, spreekt u maar’.

‘Lieve Es, ik dacht, ik bel even om te zeggen dat je een heel lieve meid bent geweest dit jaar.’

Essie kijkt naar mij en ik knik.

‘Bent u echt Sinterklaas?’

Sinterklaas kucht even. En nog een keer.

Hm, Sinterklaas heeft een rokers-hoest.
'Ja, wie zou ik anders zijn? Wat heb je allemaal
gedaan vandaag?'

Mijn dochter kijkt me even aan. Dan pakt ze de
telefoon van me over. Ze haalt hem van speaker
en duwt hem tegen haar oor. Ze begint voluit
te vertellen aan Sinterklaas. Over school, over
zwemles. Over haar konijntje.
En ik? Ik heb een stomme grijns op mijn gezicht en
een brok in mijn keel.

*

De avond voor Sinterklaas krijg ik een ander
telefoontje.
'Je moet nu komen.'
Uitgerekend nu.
We weten al een tijdje dat het ieder moment kan
gebeuren. Ik weet dat mijn vader het niet expres
doet, maar de avond voor Sinterklaas? Het leven is
wreed soms. Onbedoeld wreed.
'Ik kom eraan', zeg ik.

De kinderen zijn al naar bed. Dus die hoef ik niet uit
te leggen waarom ik opeens weg moet.
'Wil je dat ik meega?', vraagt mijn lief.
'Nee, dank je. Misschien is het weer vals alarm.'

En ik zou niet weten wie er kan oppassen zo laat.’
Ze geeft me een kus. Ik ren het huis uit.

Met de laatste trein kom ik aan op station Baarn. Ik sta even stil, want mijn telefoon valt uit. Ik had toch een draadloze oplader meegenomen? Ik keer mijn tas om op het perron. Ik vind van alles, maar geen oplader. Ik verzamel alles weer en stop het terug in de tas.

Dan kijk ik op. Het station is verlaten. Er is echt niemand meer, geen hond. Hoe is iedereen zo snel weggegaan? Ik loop naar de bushalte. Maar er rijden geen bussen meer. Ik zie geen taxi’s en ik kan er nu ook niet een bellen.

Daar sta je dan, denk ik.

Normaal ben ik heel goed voorbereid. Ik ben altijd netjes op tijd. En ik houd er rekening mee dat er van alles verkeerd kan gaan. Maar vanavond niet. Uitgerekend vanavond niet. Ik heb geen plan B. Ik weet het even niet meer.

Ik kan naar een huis lopen, aanbellen en vragen of ze een taxi voor me willen bellen. Misschien maak ik dan wel iemand wakker. Ik aarzel. Ik wil niet iemand tot last zijn. Misschien moet diegene vroeg naar zijn of haar werk. En dan maak ik hem of haar wakker.

Ik zou kunnen lopen of liften. Het is, denk ik, een uurtje lopen langs het bos.

Dan begint het te regenen. Dat kan er ook nog wel bij. Ik heb geen paraplu bij me.

Ik ga op de stoep zitten. Eerst maar even een keuze maken. Wat ga ik doen? Ik kijk omhoog. Help, denk ik. Op dat moment komt een bus de hoek om. Hij stopt aan de overkant van het plein. Hij gaat helemaal niet de kant op waar ik heen moet. Maar ik sta op en ren erheen. Ik klop hijgend op de deur. De deur gaat open.

‘Mijn vader is stervende.’

Dat is het enige wat ik zeg. De tranen beginnen te stromen.

Ik wil nog meer zeggen. Zoals: kun je een taxi voor me bellen? Dat zou logisch zijn. Maar er komen geen woorden, alleen tranen. Een stroom van stille tranen.

De chauffeur kijkt me aan. Het is een man van middelbare leeftijd, met een bril en dun haar. Een vriendelijk gezicht. Hij gebaart me dat ik binnen moet komen.

‘Stap maar in, ik breng je wel een eindje op weg.’

Ik plof neer op de eerste stoel. ‘Waar woont je vader?’ Ik adem diep in en zeg het adres. Hij knikt, doet de deur dicht en we rijden weg.